

njivico dobil, ktero je večidel vso z mnogoverstnim semenam obsejal, in le en kosčik odloči za kaj družiga. Kaj misliš, ljubi bravec za kaj? — Za sadne peške, ki jih je že prvo jesen na ta krajčik z posébnim veseljem posejal, iz kterih so mu prav lepe šibince hruškoviga in jabelčniga plemena žrastle.

Drugo spomlad poruje moj dragi starček „Vesel“ po imenu, te nar močnejši in ravniši rastljike, jih poreže do dveh pavcov proti koreninam, in po dva čevlja narazen posadí. Marsikteri to viditi se mu iz dalječ posmehuje in po celi vasi pripovduje, de stari učitelj Vesel drevésca kvári.

Ali kdor umno in koristno ravná, ne porajta nikoli na prazno govorjenje in prešerno obrekovanje; ravno takó dela tudi naš beloglavčik. On svojo pot cepi in presaja kolikor more, in glejte! že prvega leta so vcepi po komolcu, družiga pa po dva komolca dolgi in po persti debeli, zrastle. Spomladi četertiga léta iztrebi Vesel vse drevésca, ktere nar bolj rastejo: in jih razposadí po celi njivi. Bilo jih je 200 hruškovih, 200 pa jabelčnih drevésic.

Kér je naš učitelj od léta do léta starejši prihajal, je tudi če dalje bolj slabil in bolehal, je mogla Rozalika večidel sama mlado drévje in vertnino obdelovati. Pri vednimu delu je ona kerp-kiga in lepiga života postala; njeno okó je bilo bistro in čisto ko solnce, dobriga serca je bila, in vse jo je čislalo in ljubilo. — Nobeniga ženskiga dela se ni vstrašila, naj bo v rokodelstvu, kuharii, na verti ali pa na polju. Še v prvi mladosti od svojiga očeta podučena, je Rozalika gladko brati in lepó pisati znala, de marsiktera mestna gospodična ne takó; z eno besedo, Rozalika je bila deklina, kakoršno bi si mogel le zmisliti. Le škoda, škoda! — se je od ust do ust govoriti slišalo, — de ji oče nič dote ne more dati! —

Ne dalječ od Veseloviga stanovanja je živel zali fant, blagovitniga kmeta sin, Šimen po imenu. Ni ga imel ne brata, ne sestre, in oče mu je bil pred nekimi létmi umrl; samo mater je še imel, ktera mu je gospodinila. Šimen je Veselovo obdelovanje večkrat od strani ogledoval, rad bi se bil od prebrisaniga starčika kaj naučil; zadnjič se je vender le prederznil, bližej na njegovo njivo iti, in ondi lépe drevésca ogledovati. — Pa kaj velja, de mu je od drevésic Rozalika bolj dopadla! —

Eniga dne je Veselu kolčičkov za drevésca permanjkalo, in ni vedil, kje bi jih dobil. Šimen to zvediti, mu jih drugi dan 500 lepó obdelanih pripelja, z kterimi je pridnimu sadja redniku prav vstregel in sebe prikupil, de je bilo kaj. Od takrat je Šimen bolj pogostama na Veselovo njivo ali v hišo zahajal, kjer se je marsikaj koristniga v kmetijstvu naučil. Po tem še le je spoznal, koliko gré per pravi kmetii tistimu vediti in znati, kteri hoče od nje kaj dobičkov spraviti. Od tega časa mu ni bila marsiktera narédba pri hiši po volji, veliko bi bil rad popravil, tóde brez materniga sveta si ni upal nič storiti. In kader je svojo mater zavoljo kake naprave kaj opomnil, mu je rekla: „Zdaj se z tem ne pečam več! samo tó želim, moj sin, de si dobro in umno gospodinjo poišeš!“ —

In bila je blizo lepa in bogata kmetiška deklina, ktera bi bila Šimna rada moža in gospodarja iméla. Tóde Šimen zvéden in pameten fant vé, de je bogata dóta dostikrat velika zmota, ter reče

svoji materi: „Ljuba mati! vse vas vbogam rad, kar mi rečete! Le té mi nikar ne primerjajte.“

„Prav, prav moj sin!“ — mu mati reče — „ravno takó tudi jest menim, le tvoje misli, me je mikalo zvediti; kader se boš ženil, glej vselej na lepó zadržanje, kersansko čednost in ročnost, kjér take lastnosti najdeš skupej, tam se derši, ondi je sreča in blagodar božji, brez taci čednosti si ne išči nevéste, če bi bila še takó bogata in premožna!“

Ko je Šimen bolj pogostama k Veselovim zahajal, je tudi Rozaliko na tanjko spoznal, de bi mu bila dobra, zvesta in pridna gospodinja, ravno zató jo je tudi pri njenimu očetu snubil, in moj dragi staržik to slišati, mu odgovori: „Mladič! tvoje dobro sercé je moje hčere vredno, tóde nikar se ne prenašli, moja hči je vbožna, in tó bi ti sčasama vtegnilo očitati, saj jo lahko dobiš nevesto, ki ti bo k hiši veliko dote prinesla, dobro prevdari in kar je prav, stori, raji odstopi, de se ne boš enkrat kasal.“

Veselovo opominjanje ni bilo Šimnu na úho. Na veliko prošnjo mu vender le pervolji in pravi: „Šimen, če so tudi tvoja mati tega zadovoljni, naj se zgodi po tvoji volji!“ — In čez nekaj tednov je bila poróka.

Pa kaj se pergodi! namesti polnih skrin gvanta in družih oblačil za balo, kakor je navada, mu pripelja nevestni stric 400 lepih sadnih drevésic.

Po vladbi nevestniga očeta je Šimen nekoliko tih drevésic na vert blizo hiše, te druge pa po bližnih njivah razposadil, in vsako drevésce h kolču privezal. Takrat so bile ravno po sedem lét stare. In kader so jele roditi, je on pri svoji kmetii veliko prenaresil in popravil, na vsih krajih je zadovoljen Šimen veliko drevésic posadil, takó, de jih je na njegovi zemlji več ko 10,000 rastlo.

Prav je bilo za pravičniga Šimna, de mu ni Rozalika bogate dote k hiši prinesla. On bi morebiti od nje že nič ne imel; gotovo pa bi si ne bil toliko zlahtniga sadja priredil in pridelal, ko bi ne bil s temi 400 drevésici, ki jih je Rozalika za doto prinefla, vertnariti začel. — Iz sadja on zdaj denarje kuje, in si veliko premoženje skupej spravlja, in ga bo za naprej še bolj spravljal. — To je prava dota, ktera veliko obresti donese. —

L—c.

Kmetijske opravila v meszu Kimovzu.

Lan, konopljo otari, dokler so fhe jasni dnévi. — Otave v solnzhnim vremeni ne samudi. — Mahovnite travnike s brano prevlézi, flabe preorji, pognoji in s dételnim fémenam in fénenim droberjem obfej. — Séle obéraj, simfko zhebulo fadi, verte pognoji in srahljaj, korénjevo féme fej, de ga spomladi sgodej bofh imel. — Drevéfam, ki so she odratile, per koreninah perft odkopaj, in druge dóbre perfti perfuj, in takó jih sboljšhaj. — Šuho in od vétra polomljeno drevje is poti spravlaj. — Shitne f-hrambe zhihti in prevetri. — Léf sa shago fékaj, in fmolo obiraj. — Okoli kvaterniga tédna v lépim gorkim vremenu krompir iskopaj, in fuhiga domu vosi. — Kar je gnjiliga, pridno odberi. Sa fuho leshifhe fkerbi. Sa feme pa lépfhiga in dobro sréliga na ftran deni. — Okoli f. Mihéla fej osimino, pa ne v mokrim. Sgodna fétev je bolji, kakor posna, kér ima serno dofti zhafa se pred simo dóbro oko-

reniniti. — Po dokonžhanimu sejanju njivo lepo sadélaj, sdergnjeno perst na njivo nasaj potegni in képe rasdrobi. — Lepo obdelano polje hvali fkerbniga in délavniga gospodarja.

A. K.

Shalofna povést.

Gospod Franz Joshef grof Hohenwart, z. k. kljuzhar, vredno isflusen poglavarfki svetovavez, grajfhak in tovarfh veliko uzhenih drushb je 29. dan Velkiferpana 1844 v 76 letu svoje starosti na Terizhni, svoji lastni grajfhini na Dolenskim, po prav dolgi in hudi bolesni mirno v Gospodu saspal. Kranjska deshela ga bo teshko, pogrefovala, sakaj ranjki je bil vef vnet sa svojo domovino! Nafhiga museuma je bil stvarnik in vsekosi mozna podpora; veliko let je bil tudi vodja z. k. kmetijfke drushbe, kjer se je prav zhversto obnafhal. She vezh drugih saflug ima ranjki sa nafho deshelo, ktére tukaj popifati, nam ni mogozhe.

Slavjanska Antologija.

Slavjansko Antologijo, ktero smo že unidan bili v „Novicah omenili, smo pregledali in v nji res vso lepoto, serčno milobo, volni duh in perjetno blagoglasje pesniškiga cvetja, kakoršno se iz slavjanske Atene (Dobrovnika) perčakovati mora, z polno zadovoljnostjo dobili. V prvih bukvicah, ki so zdaj med občinstvo dane, so različne pesmi večidel iz rokopisov od enajst spisateljev petnajstiga in šestnajstiga stoletja vzete in z čisto pesmiško opravo ozalšane, v katerih večidel perjazni zgoli slavjanski duh veje. Mislimo, de ni potreba to ali uno pesem našim bravcam tukaj za pokušnjo dati, kér vemo, de bodo vsi prijetli pesništva Antologijo z veseljem si omislili, ter cele bukvice z zadovoljnostjo prebirali.

Osnanilo nove pratike sa prihodno léto 1845.

Z. k. kmetijfka drushba bo dala novo „Pratiko“ na svetlo, ktéro je v Ljubljani J. Blasnik natifnil in saloshil, in se bo she o zhefhpljevim somnju dobila. Ta pratika bo ravno take podóbe, kakorfhno imamo she dofti lét, tóde je veliko zhednifhiga in lizhnifhiga rifa od fedajne; prasniki in godovi rasnih fvetnikov so prav sali in prijetni, kakorfhnih ni v dan danafhnji viditi. Imela bo dve

pole papirja. Vfi somnji, kar jih je na Kranjskim, ravno takó pa tudi imenitnifhi po Šhtajerfskim, Korófhkim in Gorifhkim so v nji natifnjeni, kakor tudi tarifa fhtempelnov in vezh drugih podúkuv se bo v nji najdilo. Imenovana pratika, ne bo nizh vezh, kakor en sam krajzer drashji od fedajne, in bo veljala 6 krajzerjev frebra. Obljubimo, vsak kmetovavez le viditi jo, fi jo bo gotovo tudi omiflil, in se bo tudi sam priprizhal, de bo v nji vezh nafhel, kakor smo mu v danafhnjimu osnani povedali; vidil bo, de mu je nifmo prehvalili, in gotovo jo bo vefél zelo léto prebiral in pregledoval, kér bo pa rasun te nove pratike prihodnjizh tudi fhe navadna stara na svetlo prifhla, naj vsak pri kupovanju raslozhno pové, ktéro de hozhe imeti? Razun tega, de je pratika stare fhege od nove veliko flabeji, se she od svunaj v tem raslozhite, de je podoba treh kmetov, ki na lizu pratike stojijo, v rudezhi farbi natifnjena.

Vganjka.

Rad s mano mladenizh se baša,
Serditesh me kmalo imá;
Junak zlo se s mano premaga,
In fivzhik v pomozh me ravná.

Snajdba vganjke v poprejshnimu listu je:

Mlinar.

Popravik.

V listu Nr. 35. v fofstavku „V. Vodnikovo shivljenje“ na 139 strani v drugimu predelku, v 24. versti od sgorej, profimo, de bi se bralo namesto „ga je fhkof grof Herberstein“ — „ga je veliki fhkof in knes baron Brigido“.

Šhitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	31. Velkiferpana.		26. Velkiferpana.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pfhenize domazhe	1	20	1	20
1 „ „ banafhke	1	21	—	—
1 „ Turfhize . . .	—	58	—	—
1 „ Sorfhize . . .	—	—	—	—
1 „ Rèshi . . .	—	50	—	54
1 „ Jezhmena . . .	—	48	—	52
1 „ Profa . . .	1	1	—	—
1 „ Ajde . . .	—	—	—	58
1 „ Ovfa . . .	—	39	—	40

Nasnanje.

Danef se je ogled obertnifke rasftave v Ljubljani sazhel, in bo zelih 14 dni, to je noter do 18. tega meza terpel. Ta rasftava je, kakor smo she osnani v dveh hifhah na tergu pri f. Jakobu napravljena, namrezh v hifhi dershavnih ftanov, ki jo Redut imenujemo in v Virantovi hifhi, ktéra je ravno od Reduta nasproti. Vfkimu je pripufheno imenovano rasftavo, kolikorkrat hozhe, ogledovati, ob delavnih dneh predpoldán od 10 do 12, popoldán od 2 do 4, ob nedéljih pa predpoldán od 10 do 12, popoldán pa od 3 do 5. Tóde vsak, ktéri jo bo ogledovati shelel, mora nar popred v Virantovi hifhi se oglasiti, de bo na nekimu listu pripufhenje k ogledovanju rasftave sadobil, sa ktéro ni nizh plazhovati potreba. — Sopet vaf povabimo ljubi Šlovenzi is blishnih in daljnih krajov k obilnimu obifkovanju te rasftave, v ktéri bofte vezh, ko fhtéri tavshent rasnih in umetno isdelanih rezhi vidili. Pofébnó pa vam rokodelzi is deshéle! priporozhimo; de ne bofte te rasftave samudili, kér bo gotovo le k vafhimu pridu, tukaj tudi ptuje isdélke viditi. Morebiti bofte imeli nar boljshi priloshnost ob prihodnim zhefhpljevim somnju v Ljubljano priti in s zelo svojo drushino rasftavo ogledovati, ktéra vaf bo gotovo prav slo rasveselila.

V Ljubljani. Natifnil in saloshil Joshef Blasnik.